

Arrest

nr. 278 759 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 6 mei 2003 en tweede verzoekster kwam op 30 augustus 2003 toe op het Belgische grondgebied. Verzoekers dienden meerdere humanitaire regularisatie-aanvragen in, die allen werden afgewezen.

1.2. Op 5 november 2020 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in (bijlagen 26).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 8 maart 2021 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen tegen deze beslissingen niet in beroep.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 oktober 2021 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissingen in zijn arrest van 19 april 2022 (RvV 19 april 2022, nr. 271 381).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 mei 2022 nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). Verzoekers werden hiervan op niet nader te bepalen datum per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D.(…) S.(…)

voornaam : M.(…) A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Brazilië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/05/2003 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Ten aanzien van verzoekster:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D.(…) S.(…)

voornaam : D.(…) L.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Brazilië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 30/08/2003 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“(…)”

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et elle statue en violation des principes de bonne administration puisqu'elle ne prend pas en considération tous les éléments liés à la situation des parties et plus spécifiquement à celle de Madame D.(...) S.(...) laquelle souffre de diverses pathologies pour lesquelles elle est suivie en Belgique.

La motivation querellée ne répond dès lors pas au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice ».

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

(X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs », in P. JADOUL et S. VAN DROOGHENBROECK, La motivation formelle des actes administratifs, La Charte, Bruxelles, 2005, p° 40 ; P. GOFFAUX, « Dictionnaire élémentaire de droit administratif », Bruylant, Bruxelles, 2006, p° 165 ; C.E., arrêt n° 199529, 15 janvier 2010)

En ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments versés au dossier venant largement étayer la demande du requérant ; la partie adverse n'a pas respecté le principe de minutie qui lui incombe. (RVV, arrêt n° 170.538, du 27 juin 2016)

“(…)”

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Il n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE. n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n° 99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras. n° 81.697 du 6 juillet 1999)

(...)

De plus, l'article 74/13 de la loi des étrangers du 15/12/1980 prévoit que :

"lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné"

L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement et du Conseil du 16/12/2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier prévoit que :

« Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant.

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

Or, en l'espèce, la partie adverse n'en a nullement tenu compte dès lors que Madame n'a pas été entendue avant la prise de décision.

(...)"

2.2. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers wederom het 'medisch dossier' dat betrekking heeft op eerste verzoekster en dat zij ook toevoegden aan het verzoekschrift dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest van de Raad van 19 april 2022 (RvV 19 april 2022, nr. 271 381).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bedoeling van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene op de hoogte zou zijn van de motieven zodat de betrokkene zich kan verweren. Uit de motivering van de bestreden beslissing of de daarbij gevoegde documenten moet op een of andere manier blijken dat met de ingediende bezwaren rekening werd gehouden. Dat de verzoekende partijen inzage hadden kunnen krijgen van niet betekende stukken, doet hieraan niets af. Indien wordt aangenomen dat 'het ter inzage liggen' volstaat, dan wordt de formele motiveringswet immers tot dode letter herleid (zie RvS 7 juli 2011, nr. 214.505).

2.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 52/3, §1 en het door verzoekers geschonden geachte artikel 7 (specifiek: artikel 7, eerste lid, 2°) van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

(...)

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De grond, voorzien in artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, betreft volgende situatie:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

2.5. Verzoekers betwisten de pertinente vaststellingen niet dat de commissaris-generaal hun verzoeken om internationale bescherming van 5 november 2020 heeft geweigerd in zijn beslissingen van 8 maart 2021 zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het hierboven weergegeven artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet diende na te gaan of één van de gronden uit artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet op hen van toepassing was en zo ja, een bevel diende af te leveren. Verzoekers betwisten evenmin dat zij het Schengengebied binnenkwamen *“op 06/05/2003 en (...) nog steeds op het grondgebied (verblijven), zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is”*. Verzoekers vielen dus onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en de gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.7. Verzoekers stellen in wezen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de diverse pathologieën van tweede verzoekster. De bestreden beslissingen zijn identiek aan de (vernietigde) beslissingen van 1 oktober 2021. Uit de motieven van de beslissingen blijkt niet dat met de gezondheidstoestand van tweede verzoekster rekening werd gehouden.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 oktober 2021 een synthesesnota *“Evaluatie artikel 74/13”* opstelde betreffende tweede verzoekster met de volgende inhoud:

“(...)

Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar partner (5.993.297). Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Verder verklaarde betrokkene nog verschillende familieleden in België te hebben. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.*
- Gezondheidstoestand : Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.*

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 28/07/2015 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn

gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris ingevolge 's Raads arrest van 19 april 2022 op 2 mei 2022 het 'medisch dossier' betreffende tweede verzoekster overmaakte aan de arts-adviseur met het oog op een medisch advies. Op 4 mei 2022 leverde de arts-adviseur een "Q-MED ADVICE" af waarbij volgende inlichtingen werden verstrekt:

"(...)

- 1. Betrokkene kan reizen*
- 2. Betrokkene kan verblijven in een gesloten centrum*
- 3. Zo nodig is de behandeling beschikbaar.*

(...)"

Bij de bespreking van het dossier werd door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"(...)

Aangeleverde informatie

Attest dd. 29-10-2021 dat betrokkene lijdt aan sinusitis, psoriasis, voorgeschiedenis van basocellulair carcinoom van de neus Verschillende foto's van ?

Anatomopathologie : basocellulair carcinoom Anatomopathologie : exzema ORL consultatie dd. 20-2-2020: sinusitis ORL dd. 3-3-2020 : controle beterschap

Bespreking

Het betreft hier een dame van actueel 52 jaar afkomstig uit Brazilië.

Uit de rapportering besluiten we dat ze in het verleden een ingreep voor een basocellulair carcinoom van de neus onderging, opvolging is niet gekend en in 2020 een behandeling voor sinusitis met een gunstig verloop.

Acuteel zijn er geen gegevens van een actieve pathologie.

In het dossier werden verschillende foto's bijgevoegd van huidletsels, zonder evenwel een diagnose en behandeling. Evenmin is geweten dat deze letsels actueel nog aanwezig zijn.

Capaciteit tot reizen

Er is geen tegenindicatie voor het ondernemen van een reis om medische redenen.

Verblijf gesloten centrum

Er is geen tegenindicatie voor verblijf in een gesloten centrum.

Beschikbaarheid van de behandeling

Availability of medical treatment

Source BMA 14231

Information Provider International SOS

Priority Request Sent Normal (14 days)

Response Received 17/11/2020

30/11/2020

(...)

Available

Actueel is geen behandeling aangetoond. Zo nodig is een dermatoloog en eventueel een oncoloog beschikbaar voor verdere opvolging en behandeling.

(...)"

2.9. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekers:

"(...)

De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de CGVS waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft

zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Uit het administratief dossier blijkt dat de elementen voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel, geëvalueerd werden (zie supra).

Verzoekers tonen aldus met hun betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Er dient verder opgemerkt te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, dit impliciet rekening gehouden heeft met de elementen van artikel 74/13. Verzoekers tonen niet aan dat het Bestuur hieraan verzaakt zou hebben.

Waar verzoekers verwijzen naar de medische situatie van verzoekster dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur, op basis van de medische documenten en informatie uit de MedCOI-databank, tot de vaststelling is gekomen dat:

- 1. Betrokkene kan reizen*
- 2. Betrokkene kan verblijven in een gesloten centrum*
- 3. Zo nodig is de behandeling beschikbaar.*

Verzoekers tonen met hun betoog het tegendeel niet aan, noch brengen zij een begin van bewijs waaruit het tegendeel zou blijken.

Zij kunnen het Bestuur thans niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met verzoeksters medische situatie.

(...)"

2.10. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder met de gezondheidstoestand van tweede verzoekster.

De vraag rijst echter of de bestreden beslissingen voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt immers vast dat verzoekers niet werden gehoord alvorens de bestreden terugkeerbesluiten werden getroffen. Verzoekers werden ook niet geïnformeerd over het feit dat het medisch dossier, dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift van 2 november 2021 hadden gevoegd, aanleiding gaf tot een onderzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tweede verzoekster werd zelfs niet op de hoogte gesteld van het feit dat haar medische problematiek het voorwerp uitmaakte van een beoordeling door een ambtenaar-geneesheer. Uit niets blijkt voorts dat het advies van de arts-adviseur van 4 mei 2022 ooit aan verzoekers ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissingen bevatten ten slotte geen enkele verwijzing naar dit medisch advies, noch enige indicatie dat rekening werd gehouden met het gewijsde van het arrest van de Raad van 19 april 2022 (RvV 19 april 2022, nr. 271 381). Nochtans houdt de formele motiveringsplicht *in casu* in dat het bestuur bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te veruitwendigen hoe zij rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 9 juni 2022, nr. 253.942).

2.11. Verzoekers kunnen worden gevolgd in zoverre zij de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De motieven die in de tweede bestreden beslissing zijn weergegeven, laten verzoekers in het ongewisse.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

2.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers formuleren hun grief als volgt:

"En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Monsieur et Madame;

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence, ceux de Monsieur et Madame.

Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, précisent que l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH. (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17)

Dès lors, l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier ne s'impose pas à la partie adverse de manière automatique et en toutes circonstances.

Eu égard à la hiérarchie des normes, les articles 3 et 8 de la CEDH prévaut sur la loi du 15 décembre 1980 précitée et a effet direct.

L'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée : (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 août 1991, p. 551)

La partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur et Madame dans le respect de leur vie familiale et privée.

Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.13. Verzoekers zijn van oordeel dat met hun gezinsleven onvoldoende rekening werd gehouden.

2.14. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij hierover het volgende:

"(...)

Verzoekers toont met hun middel niet aan in welke mate artikel 8 EVRM geschonden zou zijn, aangezien zij beiden bevolen worden om het grondgebied te verlaten en aldus niet van elkaar gescheiden zullen worden.

Een schending van de door hen aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

(...)"

2.15. Ingevolge de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing komt het, met het oog op de vrijwaring van verzoekers' recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat door de verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken, passend voor de eerste bestreden beslissing eveneens te vernietigen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN